

ikke engang været omtalt. Det er et Fantasilillede, som maatte ved den Dmtale, denne Sag har faaet paa det første og det andet Sted, paa det tredje, fjerde og femte Sted, er været saaledes op, at det tilsidst har staaet som noget Birkeligt; men jeg kan forsikre, at der ikke paa det Sted, hvor denne Sag er kommen frem, har været Tale derom. Efter den Anledning, som den anførte Lov af 26de Marts 1870 gav, blev der imidlertid allerede af den forrige Regjering gjort Foranstaltninger til at sætte denne Sag i Bevægelse, og den daværende Conseilspræsident, Grev Frijs-Friisenborg, afkrævede samtlige Ministerier en Fortegnelse over alle de under dem sorterende Embedsmænd. Disse Lister ere indkomne, og dernæst anmodede Conseilspræsidenten nogle ansete Mænd, hvem han ansaa for fortrinlig skikede, fordi de vare i Besiddelse af det fornødne Kjendskab til Sagen, om at staa ham bi ved Udarbejdelsen af det Udkast til en Anordning, der kunde bestemme Rækkefølgen for Embederne og Bestillingerne indbyrdes mellem hverandre. Dette er udført med stor Hurtighed, endogsaa samtidig med, at Loven af 26de Marts 1870 udkom, og saaledes foresandt jeg Sagen. En af de Mænd, som af Grev Frijs-Friisenborg vare blevne anmodede om at befatte sig med denne Sag, udtalte imidlertid et Duffe om at blive fri derfor, og jeg fandt ingen Anledning til at gjøre noget Videre for at vælge en Anden i hans Sted. Sagens Behandling foregik derefter under Samarbejden med den nuværende Conseilspræsident, og det Resultat, der fremkom ved denne, som jeg egentlig tør kalde det, private Bearbejdelse — jeg benytter dog med Glæde denne Leilighed til at udtale min Tak og Anerkjendelse for det Arbejde, som de Paagjældende, der velvillig paatog sig dette Hverv, have udført med Dygtighed og stor Beredvillighed — blev derefter taget i Ministeriets egne Hænder. Jeg behøver imidlertid ikke at tilbagekalde i de ærede Herrers Erindring, at denne Sags første Behandling faldt sammen med den nye Regjeringss Tiltrædelse; de store Begivenheder, der fandt Sted i det paagjældende Aar, og dernæst Rigsdagens Sammenkomst, medførte ganske naturligt, at Sagen kom til at hvile, og til at hvile længe.

Efterat den i Efteraaret 1870 var kommen til det samlede Ministerium, viste det sig dog nødvendigt at kræve en særlig Betænkning over Sagen fra de enkelte Ministerier, men derved fremkom der en saadan Mængde Forskjelligheder og Uoverensstemmelser, at det var klart, at Sagen ikke var moden til Afgjørelse, og Følgen deraf var, at man bestemte sig til at bestikke nogle Embedsmænd — eet Medlem for hvert Ministerium — til yderligere at drøfte det af Ministrene omarbejdede Udkast samt at afgive Betænkning og nærmere Forslag til Sagens Ordning. Dette Udvalg har uopholdelig taget fat paa Sagen, og jeg tror, jeg tør sige, at Resultatet af dets Arbejde meget snart vil komme til at foreligge Ministeriet, men hvilket Resultat dette derefter vil komme til, er jeg ikke i dette Dieblit i Stand til at give nogen Antydning af, og det saameget mindre, som jeg ikke har set noget af det Arbejde, der vil fremkomme fra det omtalte Udvalg. — Hvad Sagens Almindelighed angaar og de Bemærkninger, som den ærede Forespørger knyttede dertil, tør jeg dog bemærke, at det fra Først af blev stærkt fremhævet af den daværende Finanzminister, som i sin Tid førte Forhandlingerne om denne Sag med Folkethinget, at de civile Embedsmænd, naar de ikke herefter ved nogen Titeltillægelse kunde erholde saadan Rang eller Stilling, som alle militære Embedsmænd ifølge de gjældende Bestemmelser have, derved vilde være udelukkede fra ikke faa og for dem meget værdifulde Goder gennem Stiftelser, Klostere m. m. Finanzministeren holdt derfor meget bestemt paa, at der maatte og skulde gjøres Skridt for at afhjælpe denne Mangel, og ved Behandlingen af Sagen viste det sig, at flere civile Embedsstillinger i den Henseende stode uheldigt; den ærede Forespørger har jo selv som Exempler nævnt Departementschefer og

Rettelser.